

Hyldest til Inge Nygaard Pedersen

Musikterapiuddannelsens grundlægger

Hanne Mette Ochsner Ridder
Professor ved Musikterapiuddannelsen
og Forskerprogrammet i Musikterapi,
Aalborg Universitet,
hmr@ikp.aau.dk

For 40 år siden – i september 1982 – bevægede det første hold musikterapistuderende sig ind på Aalborg Universitet. De blev varmt budt velkommen af Inge Nygaard Pedersen. Hun havde siden 1981 tilrettelagt denne helt nye uddannelse, og nu var den endelig en realitet. Inge var uddannet i både musikvidenskab, afspændings- og bevægelsepædagogik og som organist på konservatoriet. Og ikke nok med det, hun havde også taget en toårig musikterapiuddannelse i Tyskland fulgt op af et privat forløb hos musikterapi-pioner Mary Priestley. Så Inge havde et bredt fagligt grundlag for at lede en musikterapiuddannelse på dansk jord. Det afspejler sig i hendes store ambition om at sammensætte en undervisning hvor "de akademiske, musikalske og personligt udviklende kompetencer går hånd i hånd", som hun skriver da hun i en artikel gør status ved uddannelsens 25-års jubilæum.

AAU hed dengang Aalborg Universitetscenter (AUC), og med mottoet "Ad nye veje" var der en nytænkning og et mod til at afprøve nye forsøgsuddannelser der ikke fandtes på de etablerede universiteter. Det nye var spændende og eksotisk. Det havde sine fordele da det tiltrak mange kreative og nytænkende støtter og samarbejdspartnere, men det havde også mange ulemper da faget ikke havde en grundigt forankret faglig identitet. Så når Inge beskriver det første tiår som primusmotor for uddannelsen, er hendes fortælling om den periode præget af ord som modvind, turbulens, kampe, sværds slag og konflikter.

Den nye forsøgsuddannelse (cand.phil. i musikterapi) blev godkendt og fik permanent status i 1988, og med klare anbefalinger om udvidelse, udbredelse og udvikling. Inge beskriver at alle disse behov til fulde blev imødekommet, men at det også betød at uddannelsen blev "for tidligt voksen". Der var ikke ro til at uddannelsen kunne udvikle sin helt egen identitet, før den skulle tilgodese tilpasningskrav inden for både sundheds-, social- og uddannelsessektoren, og skulle bevise sit værd og sin tyngde.

Den første tid kunne man måske betegne Inge som "enlig mor" der stod med hele ansvaret selv som den eneste fastansatte – et uoverskueligt stort organisatorisk og indholdsmæssigt ansvar. Alligevel lykkedes det hende at værne om den spæde uddannelse. Det skyldtes ikke mindst hendes utrolige indsigt, styrke og fremsynethed, men også fordi hun formåede at knytte en skare af dygtige støtter til sig. Det er umuligt at nævne alle, men der var først og fremmest alle de brave undervisningsassistenter som Inge ofte omtaler som helt uvurderlige. Både i starten, men også i 80'erne og 90'erne, og indtil ansættelsesreglerne på universitetet afskaffede dem. Og så var der især tre kolleger som skal fremhæves, nemlig Benedikte Barth Scheiby, Tony Wigram og Lars Ole Bonde. I de første år fik Inge uvurderlig støtte fra Benedikte som desværre for Inge, men heldigvis for Benediktes mand, i 1990 forlod Danmark og bl.a. kom til at undervise på musikterapiuddannelsen på New York Universitet. Til gengæld fik Inge i 1992 hentet Tony til Danmark fra England. Tre år senere blev også Lars Ole ansat som lektor, og samme år blev Inge leder af Musikterapi-klinikken på Aalborg Psykiatriske Sygehus, mens Tony overtog ansvaret som studieleder. Det tætte trekløver fik i 1996 med fælles indsats den 4-årige uddannelse ændret til en 5-årig kandidatuddannelse og med en overbygning med en 3-årig ph.d.-uddannelse.

Endelig oplevede Inge at få et team af faste kolleger som ovenikøbet supplerede hinanden på en helt unik måde og løftede i flok.

Hun kunne trække på teamets styrke indefra, men mærkede også mere og mere medvind udefra.

Endelig oplevede Inge at få et team af faste kolleger som ovenikøbet supplerede hinanden på en helt unik måde og løftede i flok. Hun kunne trække på teamets styrke indefra, men mærkede også mere og mere medvind udefra. Inge tiltrådte som professor MSO i 2006, og i 2007 blev musikterapi tildelt prisen som årets mest dynamiske forskningsmiljø af Forskningsrådet for Kultur og Kommunikation. Uddannelsen voksede, staben af fastansatte blev fordoblet og siden tredoblet, og de mange færdige kandidater udviklede musikterapifaget med deres nyskabende arbejde alle mulige steder i landet.

En måde at opgøre succesen på er i tørre tal: efter 40 år har 275 færdiggjort musikterapiuddannelsen, og 59 har afsluttet forskeruddannelsen. Inge har været med hele vejen, men, og det måtte jo ske: i august 2021 gik Inge på pension. Efter 40 års ansættelse må det siges at være velfortjent. Udover fejring af Inge af kollegerne på AAU, blev der givet en helt særlig hyldest til hende på den europæiske musikterapikonference i Edinburgh i juni 2022. Efter en tale af sin kollega, lektor Stine Lindahl Jacobsen, og et potpourri af billeder på storskærm deltog musikterapeuter fra hele verden (i salen eller online) i en vidunderlig smuk, dynamisk, rørende og udtryksfuld stemmeimprovisation. En varm og sigende hyldest til Inge.

Det improvisatoriske har altid været en vigtig dimension for Inge i det musikterapeutiske arbejde. Men at improvisere er ikke kun en musikalsk foreteelse – det er også at kunne være spontan, legende og nytænkende. Det er at kunne bruge det forhåndenværende og sætte det sammen på nye måder. Inges evne til at

være improviserende har helt sikkert været medvirkende til at hun har kunnet skabe en ny og unik uddannelse i en kontekst der i starten ikke altid var særlig befordrende.

Kollegerne sammenlignede Inge med en sørøverkaptajn som med sin råstyrke, udsyn og overblik styrede skib og mandskab sikkert gennem rørte farvande.

Der er musikterapiuddannelser i de fleste europæiske lande, så havde vi ikke fået uddannelsen i 1982, havde vi sikkert fået en anden slags musikterapiuddannelse i Danmark. Men spørgsmålet er om den på nogen måde ville have opnået samme unikke kvalitet. Den danske uddannelse er højt anset af internationale kolleger, og kun få har samme uddannelsesmæssige standarder. Her er det Inges ukuelige stålsathed med hensyn til at musikterapeuter skal besidde både akademiske, musikalske og personlige kompetencer der har formet en enestående uddannelse.

På musikterapifagets vegne, og på vegne af kolleger og studerende på AAU, skal der lyde en kæmpe stor og hjertelig TAK til Inge for den ukuelige indsats gennem 40 år, og ikke mindst for omsorg, varme, kampgejst og visdom, og for stadig at stå til rådighed med værdifuld indsats og tryk støtte.

Vi hylder kaptajnen

